

2. Fejezet – A hős le fog sújtani

[Üdvözetem. Köszönöm, hogy eljött, Hős-sa... gá~fu!]

Ahogy kinyitottam a szememet, a gyűlöletem tárgya egy erős ütést kapott.

Az öklöm ösztönösen lendült és teljes erővel a gyomrát találta el. Alesia Aurelia hercegnő ezüst haja fellebbent, és néhány lépést hátrált, miközben leguggolt a földre, a gyomrára téve a kezét.

Az arcát akartam megcélozni, de mivel feküdtem, ezért nem értem el, így nem tudtam volna elég lendületet beleadni.

[**FENSÉG!!**] [**HERCEGNŐ!!**]

Nem értve a helyzetet, a lovagok elképedtek, majd a hercegnőhöz futottak, akin alacsony szintű gyógyító mágiát alkalmaztak, miközben egy halovány fény vette körbe.

Az elém táruló látványtól egyáltalán nem voltam elragadtatva.

Annak ellenére, hogy nem használtam fegyvert és az ütésem sem volt felerősítve mágiával vagy áldással, nem tudtam megérteni, hogy tudta ennyivel megúszni a támadásomat páncél nélkül.

Amikor egy kérdés megoldódni látszik, azonnal még több vetődik fel a helyzettel kapcsolatban.

[Uhh... ó? Hol a fenébe vagyok? Ez egy álom? Egy visszaemlékezés?]

Meg kellett halnom, mégsem látok semmi különöset a testemen, amikor ránézek.

Nincs nyoma az [**Istenölő**] kardnak sem a mellkasomon, sem a ruhámon, amit viselek, pedig belém szúrták.

Már négy éve annak, hogy ez a fekete ruha a birtokomban van, amikor első alkalommal ebbe a világba jöttem kalandozni.

Ez annak az iskolának az egyenruhája volt, amibe én, Ukei Kaito, jártam.

「Te rohadék, mi a francot tettél?!」

「Még ha te is vagy a hős, akkor sem bánthatod a hercegnőt!!」

Bár a lovagok rám szegezték a kardjukat, nem volt benne semmi gyilkos szándék. Azt gondolhatták, hogy még tapasztalan vagyok a harcban, ezért az általuk kifejtett nyomás egy lágy szellő volt számomra.

Nem foglalkoztam velük, hanem próbáltam megragadni a helyzeti előnyömet. Az idézési területen lehetek, a királyi főváros kastélyán belül.

Nem sokkal ezelőtt még Ryuudouden¹ legmélyebb részében voltam. Egy felfedezetlen régiójában, a Sárkány sírjában.

Pedig az nagyon messze van, olyan 10 000 kilométer légtávban. Még ha nagytávolságú átviteli mágiát használtak volna, akkor is legalább tízszer végre kellett volna hajtani. Ez annyira lehetetlen, hogy még a Démon Királynőnek, aki büszke volt a hatalmas mennyiségű mágiájára, sem ment volna egy menetire.

Az életem foroghat le a szemem előtt, mint a régi filmtekercseknél... Illúziók, melyek azt sugallják, hogy egy kioltott életet lehetetlen visszahozni.

Ez egy álom, amiben minden ütéstől a gyűlöletem fokozatosan a felszínre tör.

Ha ez nem egy álom vagy egy visszaemlékezés, akkor sajnos nem tudok semmilyen magyarázattal szolgálni a jelenlegi helyzetre.

「Hé, hallasz?」

「Nem igazán.」

「Mi!? Te korcs!!」

¹ Sárkányfolyó

Mintha arcon vágták volna, úgy sértettem meg a bosszantó lovag büszkeségét a felemás válaszómmal. Most láthattam a vérszomját, miközben rám szegezte a kardját.

De az igazi vérszomj bennem tombolt, ami egy pillanatra kellemes melegséggé alakult.

A felemás válaszómm miatt azt gondolhatták, hogy nem igazán vagyok erős, de közben már a testem lendületbe került és feléjük kezdtem rohanni.

[Eh? Mi-!?!]

Ráléptem a lábára és a teljes testsúlyomat beleadva torkon vágtam a könyökömmel. Nem fékeztem meg semmivel sem a mozgásomat.

Megidéztek hősnek három évre.

Miután legyőztem a Démon Királynőt, egy évig üldöztek, miközben megkezdték a lerombolt helyek helyreállítását.

Aki habozik a végzetes csapás megtételénél, az nem fog sokáig élni. A fickó, aki korábban rám szegezte a kardját, most neki csapódott a falnak, és ahogy láttam, részben sikerült szétzúzni a légcsövét. Habzott a szája, miközben megtántorodott.

[Hmm... nem sikerült kitérni a nyakát. Ööö... Valami spirituális energia védheti a nyakát? Nem, nem észleltem ilyen fajta mágiát áradni belőle... inkább a testemet érzem nehezebbnek.]

Halálos csend töltötte meg a termet és csak az én hangomat lehetett hallani.

Nem számít, hogy mennyire erős vagy tapasztalt. Hiába nem használtam semmilyen fegyvert sem, nehéz abba belegondolni, hogy ez a támadás nem lett volna hatékony.

Arra számítottam, hogy szétszakad a légcsöve egy kruyuk- hanggal. De a valóságban nem történt meg.

[L-Lauren!!]

Pár másodperccel később a teljesen meglepett lovagok az elesett társuk köré gyűltek. Gyorsan elkántáltak egy helyreállítás varázslatot, miközben a torkát gyógyítással locsolták.

[Van valami, ami elégedetlenséggel tölt el, Hős-sa... ma-?]

A hercegnő alig tudta kimondani ezeket a szavakat. Az arca halványkék volt, ami teljesen a füléig ért. Megrémült a termet betöltő vérszomjtól.

Hallva a sápadt hercegnő motyogását, akaratlanul is felforrt a vérem, ami félelmet keltett minden emberben a közelemben.

[Mondhatjuk valahogy így is, Alesia. Ahogy várható volt a hercegnőtől. Mindent gyűlölök benned, a hangodat, a szemeidet, az alakodat és a személyiségedet, egyszóval mindent. Már attól rosszul leszek, hogy ezeket a szavakat hallom a te szádból.]

Az egyik lovag megérezte az elsőprő veszélyt és megindult a remegő testével, hogy helyet cseréljen a hercegnővel azért, hogy megvédhesse, de nem is sejtette, hogy ez hasztalan lesz.

Mert én, aki emberfeletti sebességgel mozogtam, már nem voltam ott.

[Kyááarghhh! Uggu-... Kku...]

Átcsusszantam a lovagok között és elkaptam a nyakát, aztán a falhoz vágtam.

[Egy ártatlan ember voltam, akit öncélúan megidéztek, azért, hogy belekényszerítsék a hős szerepébe. Ha megint legyőzném a Démon Királynőt, akkor olyan bűnökkel bélyegeznének meg, amiket el sem követtem, elárulnátok és rajtam nevetnétek.]

[H... hogy érted... kuh... huf...]

Elég tiszta ez nekem, sosem fogom elfelejteni.

Amint a Démon Királynő legyőzetett, a világ kifordul magából.

A szentek a világ ellenségének kiáltanak ki, amit a királyság meg is erősít. És minden bűnt, ami a színpalak mögött lett elkövetve rám hárítanak.

Bajtársak, akik mellettem harcoltak, barátok, akikről azt gondoltam, hogy szoros kötelékünk van, mind elárultak, kivétel nélkül.

Kétségkívül elárulnának, kövekkel dobálnának és lenéznének azok az emberek is, akik sírva köszönték meg nekem, hogy megmentettem őket.

A hercegnő is egyike ezen embereknek.

Miután legyőztem a Démon Lordot, a világ az ellenségemmé vált és minden szövetségese eltűnt.

Közöttük is, a hercegnőnek volt képe azt színlelni, hogy a barátom. Azt mondta 'Segítek.', 'Adok menedéket.'

Elég fárasztó tud lenni az élet szökevényként. Ezek a drámai változások annyira kimerítettek, hogy könnyen hittem a szavainak. Csak azért, hogy később eláruljanak, kinevessenek.

Még ha azt mondták, hogy biztonságos hely, egy teleportkőbe zártak, ahova mágiával be tudtam jutni, de ki már nem. Ez a csapda egy kazamatába vezetett.

Majdnem otthagytam a fogam, de sikerült megszöknöm. Súlyos sérüléseket szenvedtem, amik csak hosszú idő elteltével gyógyultak meg.

[Áh, amikor felültetted engem, a szövetségeseidet, akkor azt mondtad, hogy 'Sosem árultalak el, mivel már a kezdetekkor sem voltam a szövetségeseid.' Még azt is odahánytad, hogy egy másik világból származó személy nem ember, nem igaz?]

[Tényleg nem tudom, hogy mir...]

Úgy kezel, mint egy idiótát. És az igazság az, hogy egy idióta voltam.

Nem vettem észre egyszer sem, hogy amikor megdicsért, akkor elrejtette az irántam érzett ellenszenvét. Ha feladom azt a szót, hogy 'bizalom', akkor ez sosem történik meg velem.

Akárhogy is, most már tisztán érzem az ártó szándékot, ami a hercegnő szívében rejtőzik. Sokkal jobban kitűnik, most, hogy fájdalom és zavartság ült ki az arcára.

Enyhe gesztusok, szemkontaktus, a légzés és arckifejezés változása.

Ezekből az információkból jósolom meg az ellenfelem következő lépését a harcban. Ezért nem tudod elrejteni előlem a rossz akaratodat.

[Hah-, neked tényleg vastag bőr van a képeden. Nos, habár nem értem a szituációt, úgy tűnik, hogy ez nem álom és nem is egy visszaemlékezés, de így is megfelel. Későbbre hagyom a keményebb dolgokat.]

Akaratlanul kimondtam, amit gondoltam.

「Nem tudom, meddig tarthat ez a bónusz idő, amim maradt...
komolyan...」

A hangomból a túlcorduló örömet lehetett kivenni, és gyorsan kiült az arcomra a mérhetetlen boldogság. A szívem gyorsabban vert és elteltem a tettvágytól, izgalomtól.

「Aa... ugguhk...」

Aztán a hercegnő iránt érzett gyűlöletem gyorsan visszatért.

Miután elengedtem, lazult a nyakán a szorítás. A fenekére ért földet, miközben a félelemmel teli szemével nézett. Az alakom tükröződött a szemében, ami el volt torzulva és aggodalomkeltő volt.

De, ez jó. Minden jó.

Örökké akarok élni ebben a gyönyörű világban. Mert ez egy olyan hely, ahol egymagad is hőssé válhatsz.

De a végén úgyis a világ kinevet és bűnözőnek titulál.

Természetesen tiszta voltam, de többé már nem vagyok az. Réges-rég megtörtem.

Esküszöm, teljesítem a bosszúmat.

Az arcom, amiről sugárzik a gyűlölet, talán ellensúlyozza a becsületről alkotott ideáljukat.

「K-Kérlek... S-Segíts...」

「Gyűlöllek. Szenvedj a lehető legtöbbet, Alesia.」

「GYÁH!!」

Bal, jobb, bal, jobb... Addig ütöttem az arcát, amíg eszméletlen nem lett, így annyi kint viselt el, amennyit csak bírt.

[Te gazember! Gya!]

[Gguuhkk!!]

[Hora! Hora! Hora! Hora!! Péppé lett verve a kedves kis hercegnőtök, nem tennél ez ügyben valamit?! Háh!?]

Mikor a hercegnő le lett verve, a lovagok végre akcióba lendültek. Körbevett 5, nem is, 6 lovac, de ez nem számított.

Belekönyököktem az egyik lovac lábába, hogy kibillentsem a súlypontjából. Aztán akkora fájdalmat okoztam neki, amekkorát csak tudtam. A csontja kicsavarodott, majd eltörött. A harcot a szemének kinyomásával és az orrának apró darabokra törésével folytattam.

[Abababa há... ÁHÁHÁHÁHÁHÁ!!]

A testem nehéznek és lomhának érződött, de még így sem volt szükség a [**Lélek kard**] használatára.

Sajnos nem érnek annyit, hogy megöljem őket a [**Lélek kardommal**]. Mondjuk nem is akarok ölni.

Bosszút akarok állni.

Azt akarom, hogy szenvedjenek.

Azt akarom, hogy annyit szenvedjenek, amennyit csak lehetséges.

Ha ezt nem tudom elérni, akkor a szívem nem nyugodhat békében.

*[ÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁHÁ...
!!!]*

A rémült és fájdalmas sikolyok áradata zene volt füleimnek, ez abba hagyhatatlan... túl jó érzés.

A hangok nem hagytak alább, szinte könyörögnek, hogy a halálukig kínozzam őket. Ha elájulnának, akkor csak még több fájdalmat kell okoznom nekik, amíg fel nem ébrednek.

Ez pokol lehet a lovagoknak.

Ez pokol lehet a hercegnőnek.

Nekem, ez a menyország, ahol minden kívánságom valóra válik.

A nevetés soha nem ér véget. Soha nem fog véget érni.

A sikoly soha nem ér véget. Soha nem fog véget érni...